

Cultura

Un clàssic que escrivia sense odi

01/11/11 02:00 - GIRONA - [EVA VÀZQUEZ](#)

“*Siglos y siglos de historia, y sólo en el presente ocurren las cosas*”. La cita és de Jorge Luis Borges i la va deixar ahir flotant en l'aire Lluís Muntada per expressar la recança que Miquel Pairolí (Quart, 1955-2011) hauria pogut donar encara més de si mateix si hagués rebut el reconeixement que mereixia en vida, una frase d'altra banda tan gastada, que “ja és un mantra de la nostra cultura”. Un escriptor, va dir, viu justament en el present, no pas en el supòsit de la seva posteritat, però en el present l'única realitat tangible era que Miquel Pairolí ja no hi era, i que als nombrosos lectors, amics i coneguts congregats ahir a La Planeta per honorar-lo els costava d'assumir-ho, confonent els temps verbals, adreçant-se-li com si hi fos, demanant obertament, quasi amb impaciència, que hi fos de veritat, com Raimon, que no entenia, no podia entendre-ho de cap manera, que no fos Pairolí mateix, amb qui havia compartit tantes vegades plató al programa televisiu *Literal* a principis dels noranta, qui llegís els fragments dels llibres que havia escollit per evocar-lo. Podia esperar-se, i l'homenatjat probablement ho hauria perdonat, que el d'ahir fos un acte dolorós i emotiu. No ho va ser.

Els escriptors i amics convidats a recordar-lo van ser rigorosos, continguts i serens fins i tot a l'hora dels grans elogis, com si ben mirat no fessin altra cosa que constatar evidències: que era elegant, que era un clàssic, que era disciplinat, lúcid i respectuós; que els seus dietaris, en especial *Octubre*, són obres mestres de la literatura catalana moderna; que la seva prosa afinada, com proposava Merleau-Ponty, tenia la capacitat de fundar una nova universalitat, d'humanitzar i dignificar la llengua, com va subratllar Xavier Pla; que amb l'agudesesa dels seus articles s'havia erigit en un dels crítics més punyents de l'actualitat; que sense histrionismes ni escarafalls, discretament, creixia com a escriptor en cada nou llibre que lliurava; que per millorar no li calia, de fet, cap claca, perquè els reptes ja se'ls plantejava tot sol; que la seva és una obra cuinada amb lentitud, d'una encomiable densitat moral. Era escèptic, estoic i líric a la vegada, potser algun cop fatalista davant un món que creia inexorable, però mai lleuger, mai buit ni frívol. Enric Sòria va fer notar que, fins i tot en les seves novel·les, “els personatges són tractats amb un enorme respecte, amb delicadesa i fins i tot amor”. “Mai no escriu amb odi”, va afirmar; a tot estirar, es permetia algun cop de geni, més a prop de la ironia que del mal humor, en els articles més incisius, com va recordar l'alcalde, Carles Puigdemont, que va posar la nota solemne advertint que “una ciutat que no honora degudament els seus creadors no és digna de dur aquest nom”. No n'hi haurà prou de dedicar-li un carrer o el nom d'una distinció qualsevol per saldar l'expedient dels honors, va admetre l'alcalde, probablement perquè l'únic reconeixement digne de celebració seria saber que encara escriu, saber que encara és llegit, van coincidir tots els participants a la taula. Submergits en la intimitat penumbrosa de La Planeta, la sortida al carrer va ser com un bany insolent de realitat vessant-se violentament al damunt, i la realitat era que, de manera del tot incomprensible, Miquel Pairolí no hi era.

Darrera actualització (Dimarts, 1 de novembre del 2011 02:23)

Publicat a

[El Punt Avui](#). [Comarques Gironines](#) 01-11-2011 Pàgina 41

Els amics van recordar Miquel Pairolí en un acte multitudinari, ahir a La Planeta. Foto: LLUÍS SERRAT.

Lluís Muntada, Raimon, Xavier Pla, Enric Sòria i l'alcalde van evocar ahir Miquel Pairolí

Notícies de ...

[Girona](#) [Quart](#)